

Arrest

nr. 64 568 van 11 juli 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. FADILI en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 25 april 2007, in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een geldig visum type D afgeleverd door de Belgische autoriteiten, België binnen.

1.2. Verzoekster werd op 19 november 2008 in het bezit gesteld van een C-kaart.

1.3. Op 4 december 2008 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen deze beslissing ingesteld beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nummer 25 928 van 10 april 2009.

1.4. Via een op 14 december 2009 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in België.

1.5. Op 22 maart 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond wordt verklaard, die verzoekster op 15 april 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

*[L., H.] [...]
nationaliteit: Marokko
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, na een grondige studie van het administratief dossier hebben wij moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat zij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. De advocaat van betrokkene bevestigt dit gegeven door te schrijven dat betrokkene België binnenkwam op 25.04.2007, in het kader van een gezinshereniging in functie van haar echtgenoot, waarvan zij inmiddels uit de echt gescheiden is.

Om eventueel aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.8.B van de vernietigde instructies van 19.07.2009 dient ook een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Zij voegt een brief toe, waarin betrokkene een arbeidsovereenkomst bij BVBA Venezia beloofd wordt na regularisatie. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen geldig arbeidscontract is. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene is werkbereid, is in het bezit van een inburgeringsattest, legt getuigenverklaringen voor en legt attesten van Nederlandse lessen en VDAB opleidingen voor), dit doet niets af aan de voorwaarden met betrekking tot de vernietigde instructies d.d. 19.07.2009. Deze elementen kunnen dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Verder haalt betrokkene ook aan dat zij onder het criteria ‘andere prangende humanitaire situaties’ zou vallen omwille van inter-familiaal geweld, meer bepaald partnergeweld en huishoudelijk geweld. Betrokkene is inmiddels uit de echt gescheiden en legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat zij zich in een aldus prangende humanitaire situatie bevindt dat zij om die reden geregulariseerd dient te worden. Dit element vormt dus geen grond tot regularisatie.

Wat betreft de aangehaalde elementen (zijnde art. 8 EVRM, geen gevaar voor de openbare orde, geen familiebanden in het thuisland), dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art. 9bis niet kan worden opgemaakt of deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het

over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaand elementen.

Indien geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de ontvankelijkheid zou behoren dient er volledigheidshalve opgemerkt te worden dat de aanvraag d.d. 14.12.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (zijnde art. 8 EVRM, geen gevaar voor de openbare orde, geen familiebanden in het thuisland), worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betreffende art.8 van het EVRM dient er opgemerkt te worden dat het inroepen van art. 8 van het EVRM hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 29 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 52, 62 en 63/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de formele en materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Doordat de bestreden beslissing onvoldoende en gebrekkig gemotiveerd is (op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm) en faalt zowel in feite als in rechte, alsmede niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf (artikel 9 bis) dd. 14 december 2009.

Terwijl verzoekster in haar aanvraag tot machtiging tot verblijf uitdrukkelijk vermeld[d]e dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt om te worden geregulariseerd. Zodat de aangehaalde elementen door verzoekster niet als buitengewone omstandigheid werden weerhouden.

Blijkbaar heeft de verwerende partij geen rekening willen houden met de feitelijke omstandigheden, waarin verzoekster zich bevindt.

Hoewel de instructies van 19 juli 2009 bij arrest van de Raad van State van 11 december 2009 werden vernietigd, weehoudt verwerende partij de volgende elementen om de machtiging tot verblijf aan verzoekster als ongegrond af te wijzen:

- dat verzoekster België binnenkwam op 25/04/2007 en derhalve geen onafgebroken verblijf kent vanaf 31 maart 2007;
- dat een werkbepofte bij de firma BVBA VENEZIA, de werkbereidheid, VDAB opleidingen en Nederlandse lessen niet kan worden aanvaard in het voordeel van verzoekster;
- dat verzoekster geen bewijzen zou voorleggen waaruit blijkt dat verzoekster in een prangende humanitaire situatie bevindt;

Dat verzoekster in haar aanvraag duidelijk heeft aangegeven dat zij het slachtoffer is geweest van familiaal geweld.

Zij legt Proces-Verbaal, rechtelijke uitspraken, enz... waaruit de prangende humanitaire situatie in hoofde van verzoekster blijkt.

Zo blijkt uit het PV van verhoor van 27 maart 2008 waarin zij een klacht neerlegt wegens slagen en verwondingen dat verzoekster door haar schoonfamilie werd bedreigd met de dood. Eveneens was er een voortdurende bedreiging met het terugsturen naar Marokko en fysieke agressie tegenover verzoekster.

Uit het voorgelegd vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dd. 4 november 2009 heeft de rechter op een oordeelkundige wijze vastgesteld dat "bij een controle van het samenwonen van partijen op 2 maart 2008 de vader van eiser (- lees ex-echtgenote-) aan de politie verklaarde dat verweester (-lees verzoekster-) enige tijd tevoren haar papieren en persoonlijke spullen had meegenomen en met onbekende bestemming was vertrokken.

Enkele minuten later kwam verweester evenwel de woonkamer binnen. Bij de huiszoeking met toestemming die onmiddellijk volgde kon de politie vaststellen dat zij nog steeds in de woning verblijft. Blijkbaar hebben de partijen een aantal maanden samengeleefd in de woning van de ouders van eiser en zijn er spanningen ontstaan."

Verzoekster heeft haar land verlaten om zich bij haar echtgenoot te kunnen vervoegen. Door het wangedrag van haar echtgenoot en schoonfamilie valt verzoekster zonder documenten. Verzoekster is dit huwelijk te goeder trouw aangegaan.

Verzoekster wenst hier dan ook te blijven, ze heeft nu eenmaal de stap gezet om naar België te komen. Verder is een terugkeer naar Marokko uitgesloten en zelfs onmogelijk.

Dat verzoekster deze bewijzen bij haar verblijfsaanvraag van 14 december 2009 wel degelijk voorlegde onder het stuknummer:

18. vonnis rechtbank van eerste aanleg dd. 4/11/2009;

19. betekening vonnis van echtscheiding;

20. vonnis rechtbank van eerste aanleg dd. 6/6/2009 houdende echtscheiding;

Dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is door te stellen dat verzoekster geen bewijzen zou voorleggen waaruit blijkt dat zij zich in een aldus prangende humanitaire situatie bevindt.

Niettegenstaande dat de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet door de Raad van State op 11 december 2009 vernietigd werden, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer M. WATHELET, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder voornoemde instructie te blijven toepassen.

Krachtens punt B. van de instructie van 19 juli 2009 en het vademecum ter verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een persoon geregulariseerd worden indien:

(...)

Elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is, moet als een prangende humanitaire

situatie worden beschouwd. De instructie noemt enkele categorieën van personen die vandaag kunnen worden geregulariseerd wegens "een prangende humanitaire situatie". Dit is geen exhaustieve lijst. Deze opsomming neemt de discretionaire macht niet weg die de minister of zijn gemachtigde bezit om andere gevallen dan deze die hierboven worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij gaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

Voorbeelden:

— Vrouwen en kinderen die mishandeld, misbruikt of uitgebuit zouden zijn geweest.

— Personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is.

(...)

Dat uit de voorgebrachte stukken overduidelijk blijkt dat verzoekster werd uitgebuit, mishandeld en misbruikt werd.

Dat zoals hierboven uiteengezet er duidelijk sprake is van familiaal huishoudelijk geweld.

Dat verwerende partij goed op de hoogte was van deze situatie, doch deze in haar beoordeling van haar bestreden beslissing blijkbaar niet in gaat op dit belangrijkste aangehaald element.

De chronologie der feiten geeft duidelijk aan dat verweerster eerst beslissingen neemt om dan op zoek te gaan naar 'motieven';

Dat de formele motiveringsplicht niet betekent dat men bij de beslissing 'een' aanvaardbare motief vermeldt;

Dat men ingevolge de materiële motiveringsplicht alvorens de beslissing te nemen, het dossier moet bestuderen, een afweging doen van de betrokken belangen om dan tot een door motieven geschraagde beslissing te komen waarin deze motieven dan ingevolge de formele verplichting daartoe, vermeldt worden.

In casu neemt verweerster beslissingen, verzint motieven ervoor en, wanneer ze geconfronteerd wordt met een gegronde middel ertegen, beslist ze doodleuk dat deze elementen geen buitengewone omstandigheid is.

Zo wordt het uiteraard een kwestie van "blind blijven schieten tot ze het vroeg of laat het doel raakt";

Nergens blijkt dat ze bij het nemen van deze beslissing een belangenafweging heeft gedaan waarbij de penibele situatie waarin verzoekster zich bevindt en die enerzijds de gegrondheid van haar aanvraag en anderzijds de ontvankelijkheid ervan staven, in rekening wordt gebracht;

Verzoekster is reeds toegelaten tot een verblijf in het Rijk van meer dan 3 maanden de door de wet vastgestelde voorwaarden overeenkomstig artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet op grond van de gezinshereniging in functie van haar Belgische echtgenoot.

Dat door de echtelijke moeilijkheden veroorzaakt door het wangedrag van de man en haar schoonfamilie haar verblijfssituatie in het Rijk in het gedrang is te komen staan. Dat de man klaarblijkelijk valse verklaringen heeft afgelegd bij de politie, al zou verzoekster zagezegd niet meer met hem samenwonen en derhalve vermist was, terwijl in werkelijkheid zij bij de schoonfamilie en de echtgenoot woonde.

Volgens de rechtspraak van de Raad van State dient iedere beslissing op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Zie R.v.St., VAN BLADEL, nr. 37043 van 22 mei 1991.

Dat verzoeker hoegenaamd niet akkoord kan gaan met de motieven van de bestreden beslissing.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zouden zijn om de verblijfsaanvraag te weigeren.

Dat de motivering van de bestreden beslissing noch juist en noch draagkrachtig zijn. [...]"

3.1.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat h[ij] er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, met name dat verzoekster volgens haar wel een geloofwaardige poging zou hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen, laat de verwerende partij gelden dat verzoekster haar kritiek niet kan worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft (...);*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.”*

Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de appreciatie door de gemachtigde, maakt niet dat er een schending van de motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Overigens, het gegeven dat in de instructie van 19.07.2009 en het vademecum niet verder wordt omschreven wat aanvaard wordt als geloofwaardige poging, is andermaal een uiting van de ruime discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde bij de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

“Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoekster onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoekster toont in het middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding. (...)” (R.v.V., nr. 50 263 van 27 oktober 2010, [...]).

[...]

Verzoekster is niet ernstig en kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat de motivering dienomtrent gebrekkig zou zijn, en niet zou worden uiteengezet om welke reden geen prangende humanitaire situatie wordt weerhouden.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die enkel optreedt als annulatierechter, niet toekomt zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

[...]

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij nog op dat verzoeker inderdaad geen bewijzen voorlegt van huiselijk geweld, doch zich beperkt tot vage beweringen.

Verzoekster haar beschouwingen falen in feite en in rechte.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, gelet op de stukken die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en binnen de hem ter zake toebedeelde ruime discretionaire bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels. Er is geen sprake van een schending van de formele noch van de materiële motiveringsplicht, noch van het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel. [...]"

3.1.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motiveringen van de beslissingen van de besturen de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan deze beslissingen ten grondslag liggen en dat deze motiveringen afdoende moeten zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers gesteld dat de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond is en hierbij wordt uitvoerig uiteengezet waarom de door verzoekster aangebrachte elementen niet volstaan om haar een verblijfsmachtiging toe te kennen. Hierbij dient te worden benadrukt dat in de bestreden beslissing wordt geantwoord op de door verzoekster in haar verblijfsaanvraag opgeworpen stelling dat zij zich in een 'prangende humanitaire situatie' bevindt omwille van intrafamiliaal geweld, meer bepaald partnergeweld en huishoudelijk geweld. Er wordt dienaangaande gesteld dat verzoekster inmiddels uit de echt is gescheiden en geen bewijzen voorlegt waaruit blijkt dat zij zich in een zodanig prangende humanitaire situatie bevindt dat zij op deze grond dient te worden gemachtigd tot een verblijf in België. Tevens moet geduïd worden dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, voorts niet tot gevolg dat uit de motivering van een beslissing een belangenafweging of een evenredigheids-toetsing dient te blijken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. In de mate dat verzoekster stelt niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing en betoogt dat de motivering van deze beslissing niet correct is, voert zij een schending aan

van de materiële motiveringsplicht. Deze schending dient in casu te worden onderzocht in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden evenwel deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen.

Verzoekster heeft in haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden uitdrukkelijk verwezen naar de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Allereerst dient te worden geduïd dat voormelde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Verzoekster heeft in haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te onder meer gesteld zich in een situatie te bevinden zoals omschreven in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009.

In punt 2.8B van de beleidsrichtlijn wordt verwezen naar de situatie van de vreemdeling die sedert 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, waarin wordt voorzien in een tewerkstelling van minstens één jaar, hetzij van onbepaalde duur en waaruit kan afgeleid worden dat de aanvrager minimaal zal genieten van een inkomen equivalent aan het minimumloon. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster slechts sedert 25 april 2007 in het Rijk verblijft en dat zij geen geldige arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd. Verzoekster betwist deze vaststellingen niet. Er blijkt derhalve niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beoordelingsfout maakte door te besluiten dat verzoekster zich niet in de situatie bevindt die is omschreven in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn.

Verzoekster stelde verder dat zij zich in een *‘andere prangende situatie’* bevond dan deze die uitdrukkelijk worden vermeld in voormelde richtlijn. Zij betoogde het slachtoffer te zijn van *‘intra-familiaal geweld, meer bepaald partnergeweld en huishoudelijk geweld’* en verwees ter staving hiervan naar een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 4 november 2009. Tevens stelde zij dat zij sinds haar aankomst in België ononderbroken in het Rijk heeft verbleven en dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst. Ter onderbouwing van haar stelling dat zij niet naar Marokko kan terugkeren voerde zij aan dat haar vader en moeder overleden zijn en zij er dus geen familie meer heeft. De Raad merkt op dat – in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt – in de bestreden beslissing niet wordt overwogen dat verzoekster geen bewijzen heeft aangebracht die wijzen op de echtelijke problemen die zij in het verleden had, doch werd gemotiveerd dat zij ondertussen uit de echt gescheiden is en geen bewijzen voorlegde waaruit blijkt dat zij *“zich in een aldus prangende humanitaire situatie bevindt dat zij om die reden geregulariseerd dient te worden.”* Deze beoordeling kan

niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Los van de vraag naar de ernst van de problemen die verzoekster in het verleden kende met haar toenmalige echtgenoot en schoonfamilie dient immers te worden gesteld dat uit de door verzoekster voorgelegde stukken hoe dan ook niet blijkt dat haar problemen die bestonden in het kader van haar huwelijk nog actueel zijn. Verweerder kon dan ook oordelen dat niet blijkt dat verzoekster zich thans, na haar echtscheiding, in een dermate prangende situatie bevindt dat zij dient te worden gemachtigd tot een verblijf in België. Verzoekster geeft trouwens zelf aan dat er slechts van een prangende humanitaire situatie kan gesproken worden indien *“een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is”* en maakt niet aannemelijk dat in casu het geval is. Met betrekking tot de stelling van verzoekster dat zij sedert 25 april 2007 in België verblijft en dat haar vader en moeder overleden zijn heeft verweerder aangegeven deze gegevens niet als een reden te beschouwen om een verblijfsmachtiging toe te staan omdat hij van oordeel was dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, nu zij ruim 29 jaar in Marokko verbleef. Ook deze stellingname is niet kennelijk onredelijk.

Verzoekster toont met haar toelichting niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de voorziene beleidslijnen miskend heeft of een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.1.3.3. Verzoekster kan verder niet dienstig de schending inroepen van de artikelen 52 en 63/2 van de Vreemdelingenwet. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet heeft immers betrekking op beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, terwijl niet ter discussie staat dat de in casu bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en artikel 63/2 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster licht ook niet toe op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen zou schenden, zodat dit onderdeel van het middel bij gebreke aan de vereiste toelichting hoe dan ook onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van ‘fair play’.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“De Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid heeft er zich toe geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de vernietigde instructies van 19/07/2009 te blijven toepassen.

Uit de houding van verweerder mag duidelijk blijken dat ze schromelijk tekort komt aan haar verplichtingen om als een redelijke en voorzichtige overheid te werk te gaan;

Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop de beslissing berust, moet de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad de nodige zorgvuldigheid aan de dag leggen en derhalve de feiten correct beoordelen.

Dit is een feitenkwestie waarbij de gehele situatie van betrokkene op vlak van sociale banden, kennis van een landstaal en mogelijkheden om te werken wordt beoordeeld.

Niettegenstaande verzoekster verscheidene getuigenverklaringen, cursus Nederlands lessen, contract taalstage, bewijzen werkbereidheid bijbrengt, wordt de regularisatieaanvraag van verzoeker afgewezen.

Verzoekster snapt echt niet hoe verwerende partij tot die conclusie kon komen.

Elke redelijke en zorgvuldige overheid, had dan ook dienen te erkennen dat verzoekster wel degelijk afdoende bewijs bijbracht van haar lokale verankering in België en de prangende humanitaire situatie waarin zij thans zich bevindt.

Verzoekster is lokaal verankerd in België en verwijst hiervoor naar de bijgebrachte documenten in het administratief dossier:

- 1. Talrijke verklaringen van vrienden, kennissen, en familieleden.*
- 2. Attest Nederlandse taallessen;*
- 3. attest werkbereidheid VDAB;*
- 4. werkbelofte;*
- 5. enz...*

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken alle omstandigheden van verzoekster in aanmerking had genomen en op een zorgvuldige wijze had onderzocht, dan zou men nooit tot ongegrondheid / onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in hoofde van verzoekster zijn besloten.

Wanneer men de situatie van verzoekster in zijn geheel bekijkt, voldoet zij bijgevolg aan elke mogelijke voorwaarde om zich in België te mogen vestigen, hetgeen kennelijk onredelijk is."

3.2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen:

De verwerende partij laat andermaal gelden dat, zoals verzoekster ook zelf aangeeft, de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

[...]

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de door verzoekster in haar aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld, doch werd beslist dat verzoeksters aanvraag ongegrond was.

Bij de bespreking van het eerste middel wordt reeds ter dege gerepliceerd dat de gemachtigde, binnen zijn ruime appreciatiebevoegdheid, vermocht te beslissen dat de door verzoekster voorgelegde brief van haar vroegere raadsman, niet volstaat opdat voldaan zou zijn aan de voorwaarden van art. 2.8A (wettig verblijf of geloofwaardige poging om een wettig verblijf in België te bekomen).

Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

[...]

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van onjuiste feiten noch dat de bestreden beslissing is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet."

3.2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van verzoekster aan een individueel onderzoek heeft onderworpen en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

3.2.3.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekster met haar betoog evenmin aantoont dat er sprake is van een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad wijst er immers op dat het, rekening houdende met de ruime discretionaire bevoegdheid waarover verweerder beschikt bij de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, niet kennelijk onredelijk voorkomt om te oordelen dat verzoeksters integratie, haar kennis van het Nederlands en haar werkbereidheid op zich

niet volstaan om haar te machtigen tot een verblijf in België. Bij de bespreking van het eerste middel werd verder reeds vastgesteld dat verweerder in redelijkheid kon oordelen dat verzoekster zich niet in een *'prangende humanitaire situatie'* bevindt. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.

3.2.3.3. Uit de uiteenzetting van verzoekster kan daarnaast niet afgeleid worden dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingsmanoeuvres of door overdreven spoed het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt, zodat ook geen schending van het fair play-beginsel kan vastgesteld worden.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK